

“Een dorp en de wereld tegelijk”

Een interview met
Nathalie Van Laecke
& Isabel Pousset

“Ik ben geboren en getogen in een dorp waar weinig te beleven valt. Dat is hier wel anders”, lacht Nathalie Van Laecke. Sinds ’98 woont ze in een huis op het Seghersplein, in het hart van de Brugse Poort. “Als studente ben ik een jaar in Ierland gaan studeren en daarna mocht ik een jaar in Gent op kot. Zalig. Met een paar andere studenten hebben we dit huis gevonden. Ik herinner me nog goed dat we de weg naar het Seghersplein moesten vragen – ik was hier nog nooit geweest – en dat ze zeiden: ‘Ah, wat heb je nodig misschien? Want daar kan je alles krijgen.’ Zo lang duurde het om te weten welke reputatie onze toekomstige habitat had. *(lacht)* Maar eerlijk? Ik ben verliefd geworden, op dit huis en op de buurt.”

Knaap van vier

Sinds tien jaar woont Nathalie samen, in datzelfde huis, met haar lief Isabel Pousset en hun twee zoontjes, een stoere knaap van vier en een baby’tje. Nathalie: “Ik ben blij dat ik mijn kinderen hier kan opvoeden, op een plaats zonder pretentie, een plek waar mensen van

alle komaf samenleven. De Bevrijdingslaan, het Seghersplein, de Brugse Poort: het is een dorp en de hele wereld tegelijk. Een ware verademing als ik denk aan mijn geboortedorp, waar geen kleurtje of curiositeit te bekennen viel.”

“Sinds we kinderen hebben, woon ik hier zelfs nog liever”, vindt Isabel. “Onze oudste gaat een paar honderd meter verderop naar school. We hebben daardoor nog meer mensen leren kennen: op straat, in de winkel, ... overal komen we ouders en vriendjes tegen. We wandelen regelmatig en graag met z’n allen door de buurt, tot aan het Acaciapark bijvoorbeeld, een nieuw buurtpark waar de kinderen kunnen spelen. We hebben alles dichtbij, zeven dagen op zeven – zelfs op feestdagen zijn de winkels open. Ik kan me niet inbeelden wat het is om de auto te nemen om melk te gaan halen. En je zou het misschien niet denken, maar het kan hier ook heel rustig zijn... Op ons dakterras, waar we uitkijken op de bomen in de tuin van de pastorie, is de drukte van de straat veraf. In de zomer slaap ik regelmatig onder de sterren.”

Nergens anders

“Ja, er stoppen auto’s voor de deur die clandestien broeken en aardappelen vanuit de koffer verkopen, het oogt soms slordig en onverzorgd en de straat oversteken kan een ware nachtmerrie zijn”, aldus Nathalie. “Maar dan is daar het moment waarop we een zware kast verhuizen en die viriele mannen vanop

’t straat ons zonder aarzelen te hulp schieten. *(lacht)* Of ik kijk uit het raam, naar de mensen die hier alle dagen passeren: het blinde koppel met poedel, ‘onze’ cowboy, de moeder en dochter met boodschappentrolley, ... en dan denk ik: ‘Ik zou echt nergens anders willen wonen.’”

“Het meisje van het bruine huis”

Een interview met Zineb Lamarti

Zineb Lamarti was tien jaar toen ze in de Bevrijdingslaan kwam wonen, het jaar: 1996. “Mensen zeiden me dat de Bevrijdingslaan een gevaarlijke straat was en dat ik zou moeten opletten. Maar ik heb er me altijd veilig gevoeld. Iedereen kent er iedereen, zie je. Men kwam voor elkaar op en hield voor elkaar een oogje in het zeil. Ik was ‘het meisje van het bruine huis’ of ‘het zusje van’ – ik heb nog twee oudere broers en een oudere zus. Nu ik zelf mama geworden ben, besef ik dat die sociale controle voor onze ouders geruststellend moet geweest zijn, een heel gemak. Voor ons, de kinderen, had het toch zo zijn nadelen: als ik eens te laat binnenkwam, wist de hele straat het.” *(lacht)*

World Cup

“Wanneer de straatverlichting aan ging, was het tijd was om naar huis te gaan – dat was bij ons thuis de afspraak. Behalve tijdens de braderie, dan mocht ik wat langer buiten spelen. Straattheater, concertjes, kraampjes en mensen die voor hun deur barbecueden ... Aan sfeer heeft het de Bevrijdingslaan nooit ontbroken. Als ik er nu zo over nadenk, lijkt het wel alsof er altijd iets te beleven viel. Ik herinner me niet dat ik me ooit heb verveeld.”

“In de zomerperiode was er speelpleinwerking, aan het Luizengevecht. Daar deden de meisjes en de jongens van het Meisjeshuis en de Rif Boys (twee jongerenwerkingen uit de buurt, nvdr) van alles samen. We speelden

spelletjes, gingen op zoektocht in de buurt, ... Daar heb ik echt hele leuke herinneringen aan. Soms gingen we op uitstap, naar de Blaarmeersen of naar Oostende. Of dichterbij, naar De Vieze Gasten, voor een toneelstuk of een tentoonstelling. Ik herinner me dat ze daar de World Cup-voetbalwedstrijden op groot scherm toonden, met podium en al. Ik moet wel toegeven, ik was een successupporter: dat waren zowat de enige keren dat ik naar het voetbal keek.” *(lacht)*

Lekkerste lahmacun

“Schuin tegenover ons huis was, en is er nog steeds, een Turkse bakker. Hij verkocht de lekkerste lahmacun (Turkse pizza, nvdr). Elke keer ik 50 cent kreeg, ging ik er eentje halen. O zo vet, maar heerlijk! En Sezer Snack op het Seghersplein had zonder twijfel de beste Franse hamburger van heel Gent.”

“Echt winkelen kon je in de Brugse Poort niet doen, maar ik was wel gek op de winkels waar je voor weinig geld van alles kon kopen. En dat is niet meer weggegaan: ik snuister nog altijd heel graag in bazaars en op marktjes. Ik woon ondertussen al enkele jaren in Amsterdam, maar er schuilt duidelijk nog Brugse Poort in mij.”

“Nie neut, nie pleuje”

Een interview met Adelin Adam

Vanuit zijn woonkamer kijkt Adelin Adam uit op de Brugse Vaart. Een jaar en een half geleden, in 2015, stak hij dat water over. Vaarwel Brugse Poort, hallo Rabot. “O, maar ik voel me nog altijd Brugse Poortenaar. Meer dan 40 jaar heb ik op de Bevrijdingslaan gewoond en gewerkt. Dat gaat er niet zomaar uit”, lacht hij. Adelin en zijn vrouw baatten samen de kledingwinkel Rita Mode uit, op de hoek van de Bevrijdingslaan en de Reinaertstraat. Ze woonden in het appartement erboven. In 1975 sloot Adelin zich aan bij de dekenij om er uiteindelijk, rond de eeuwwisseling, voorzitter van te worden. Een rol die hij met verve vervulde. Zowat twintig jaar lang was hij de drijvende kracht achter de braderie van de Brugse Poort en de veelbesproken rommelmarkt, waar in 2015 zo bruusk een einde aan kwam.

Een moeilijke beslissing

Adelin: “Nog geen 24 uur voor de rommelmarkt zou plaatsvinden, kreeg ik een mailtje waarin stond dat ik geen toelating kreeg. Een rommelmarkt moest om 18 uur stoppen, maar de braderie in de Brugse Poort trok veel volk en duurde soms tot 22 uur. Dan kan je moeilijk beginnen opkramen, toch? De politie heeft de straat afgezet zodat niemand erdoor kon. Toen heb ik me kwaad gemaakt. Ik voelde me in de steek gelaten door het stadsbestuur. Twintig jaar en dan ineens: gedaan. Toegegeven, de

laatste jaren kampten we met een probleem van sluikstorten. Ik heb veel voorstellen gedaan: ik was bereid om vuilniszakken uit te delen en om de rommel desnoods zelf op te kuisen. Maar daar hadden ze geen oren naar. Toen ben ik ermee gestopt. Dat was geen gemakkelijke beslissing, want ik deed het heel graag.”

Iedereen welkom

In 2000 werd de dekenij nieuw leven ingeblazen. De stad had een winkelcoach aangesteld om de anderstalige handelaars te bereiken, het bestuur van de dekenij was uitgebreid en de buurtbewoners hadden er zin in. “Iedereen kon met de feesten meedoen, alle ideeën waren welkom. Buurtwerk nam de receptie op zich en bracht jaren op rij het Spiegelpaleis hierheen. Ook De Vieze Gasten deden mee, en het Eagle Café op het Emilius Seghersplein¹: een café waar de hele buurt samenkwam. Maar het enthousiasme taande: mensen stapten uit het bestuur want ‘dat bracht niks op’ en de stad had andere prioriteiten. Ik kreeg nog maar weinig gedaan... Ooit wilde ik de wijk wat groener maken. Toen hebben ze me plantenpotten gegeven, met sparren in, om op de straathoeken te zetten. Hier en daar zie je er nog eentje, soms met nog een verdorde spar in... Dat hebben ze me nog vaak naar m’n hoofd geslingerd: ‘Met die onnuzele sparre.’” (lacht)

¹ Eagle Café is verhuisd naar het Rabot, op de hoek van de Elyzeese Velden en de Schaliestraat.

Als een hobby

Vandaag heeft de Brugse Poort geen dekenij meer. Nadat Adelin de handdoek in de ring gooide, was er geen enkele handelaar die zich geroepen voelde om de draad terug op te pikken. “Naar het einde toe bleven alleen Safa Senel (uitbater van de winkel Anti Crisis, nvdr) en ik over. Desondanks bleef ik het graag doen.

’t Was als een hobby. Ware het niet voor dat mailtje, ik zou nog altijd bezig zijn. Maar het zit niet in m’n aard om in een hoekje te zitten treuren. *Nie neute, nie pleuje*. Ik ga nog altijd graag naar de Brugse Poort, en Buurtwerk, De Vieze Gasten, ... Ze kunnen altijd op mij rekenen.”

“Zaak zonder franjes”

Een interview met Rami Jemaa

Sanne is sinds anderhalf jaar trouw aan één kapper: kapper Rami, op de Noordstraat. Een zaak zonder franjes. Behalve misschien kapper Rami Jemaa zelf, een goedlachse dertiger die elke klant vrolijk welkom heet, een koffietje voorschotelt, en dan plichtsgetrouw verder gaat met z’n werk. “Ik had op de Facebookpagina van de Brugse Poort geschreven dat ik een goede kapper zocht”, vertelt Sanne. “En dat mocht gerust eens iets anders zijn. *Off the grid*, weet je wel? ‘t Is de max bij Rami.” (*lacht*)

Tien jaar jonger

Aan de muren hangen knipsels. Artikels uit verschillende magazines en kranten. Ze gaan allemaal over Rami. Het mag duidelijk zijn dat hij zijn verhaal vertelt aan al wie het horen wil. Hij is het gewoon, meer zelfs: hij heeft het zich eigen gemaakt. “Ik ben in Syrië geboren, als zoon van Palestijnse ouders. Ik ben er in vluchtelingenkampen opgegroeid. Ik had niet dezelfde rechten als mijn Syrische vrienden. Om naar Beiroet te reizen moest ik bijvoorbeeld een speciaal visum hebben. Zij niet. Zeven jaar geleden ben ik naar België gekomen, vlak voor de oorlog uitbrak. Ik wist dat het rommelde, maar dat het zo uit de hand zou lopen, had ik nooit verwacht.”

De deur zwaait open. “Dag Rami!” Het is Robert Pieters, 64 jaar, van Mariakerke. “Ik kom hier twee jaar. Ik had een van die artikels over Rami gelezen en wilde hem een hart onder de riem steken. Bovendien knipt hij mijn haar als de beste”, knipoogt hij. “Tien jaar jonger!”, lacht Rami na de knipbeurt.

Zonder twijfel

“Op m’n zeventiende had ik al een eigen kapsalon. Al doende geleerd. Twee jaar later moest ik het leger in. Een vernederende ervaring. (*peinzend*) Dat was voor mij de druppel. Ik gebruikte het geld dat ik als kapper verdiend had om naar Turkije te gaan en vandaar naar Lesbos. In een bootje. Het was eng, maar ik heb nooit getwijfeld.”

Eenmaal in Gent, woonde Rami een tijdje in een daklozencentrum, aan de Dampoort. “Ik wilde werken, haar knippen, maar dat kon niet. ‘Een getuigschrift moet je hebben.’ “Daar had ik nog nooit van gehoord. Maar oké, ik schreef me in voor een opleiding aan SYNTRA. Ik stak er mijn motivatie niet onder stoelen of banken, en dat getuigschrift, dat heb ik op zak.”

Als bij vreemd toeval stapt niet veel later een man binnen die aan SYNTRA werkt. “Wij hebben elkaar daar leren kennen, ja. Ik werk er als onderhoudsmedewerker. Rami en ik zijn toen aan de praat geraakt. ‘t Is een joviale en

open kerel. Sinds hij zijn kapsalon heeft, kom ik bij hem.” Rami: “Dat is nu drie jaar geleden. Niet zonder slag of stoot hoor. Al dat papierwerk! Niet mijn sterkste kant.” *(lacht)*

Een fris kapsel

Ondertussen woedt de oorlog in Syrië verder. “Mijn ouders wilden destijds niet dat ik vertrok, maar ondertussen zijn ze ook gevlucht. Mijn zus en mijn papa wonen in België, één broer zit in Nederland en een andere broer in Oos-

tenrijk. M’n derde broer is vermist: opgepakt door het regime en daarna hebben we niets meer van ’m gehoord... Eind vorig jaar ben ik teruggekeerd naar het vluchtelingenkamp in Lesbos, als Barbier Zonder Grenzen: ik knipte er per dag het haar van minstens 30 vluchtelingen. Elke eerste maandag van de maand knip ik, hier in Gent, het haar van mensen die het financieel niet breed hebben, voor een habbekrats, wat ze kunnen missen. Dan hebben ze op z’n minst een fris kapsel. Daar heeft toch iedereen recht op, niet?”

“Een plein vol bloemen”

Een interview met Werner & Denise

“Het moment tijdens de braderie waarop beenhouwer Moens z’n barbecue in ’t midden van de straat zette en luidkeels riep: ‘Varken aan ’t spit voor iedereen!’, weet je dat nog? Dát was fenomenaal.” Terugblikken op het verleden, dat is praten over kleine dingen. Details, die we om de een of andere reden nooit vergeten.

Werner en Denise wonen 38 jaar in de Bevrijdingslaan, sinds de jaren 80 ongeveer, en herinneren zich nog goed hoe het leven in de Brugse Poort toen was. Denise: “Na m’n werk in de stad haalde ik m’n dochter op bij m’n mama – die woonde aan de Poel – en samen liepen we te voet naar huis. Dat kon een eindje duren. Niet omdat we te voet waren, maar omdat hier zoveel mensen – vrouwen vooral – op straat een babbeltje sloegen. *(lacht)* “Dit was een volkse buurt waar iedereen elkaar kende”, knikt Werner.

Chalet du Sud

Werner: “Denise en ik waren pubers toen we elkaar voor de eerste keer zagen. We kruisten elkaar op straat, op weg naar school. Daarna hebben we elkaar een paar jaar niet gezien, tot deze jongedame toevallig binnenwandelde in mijn stamcafé Chalet du Sud – in de

toenmalige uitgaansbuurt aan het Zuid – en de vonk opnieuw oversloeg. Tweeëntwintig waren we toen. Twee jaar later zijn we getrouwd. Nog eens dertien jaar later zijn we hier komen wonen.” Denise: “We kenden de buurt. We gingen regelmatig op bezoek. Bij Paula en Roger die een prachtige bloemenwinkel uitbaatten in wat vroeger het politiecommissariaat was – dat kan je nog zien aan het wapenschild op de gevel met daarop een leeuw en de letters S.P.Q.G (Senatus Populusque Gandavensis of ‘het bestuur en het volk van Gent’, nvdr). En bij mijn zus, die een tijdje in de Kettingstraat – een zijstraat van de Phoenixstraat – heeft gewoond. Alle mooie winkels waren hier. Als je in de Bevrijdingslaan woonde, hoefde je voor niks nog naar de stad. In de Noordstraat had je Boucherie du Nord en Patisserie Merlijn, er was Milano: een kledingzaak voor heren, de interieurzaken Deba en Best, ... Allemaal winkels die tot ver buiten Gent gekend waren. Mensen kwamen van ver naar hier. Al die winkels zijn weg. Alleen ’t Visboerke op het einde van de Bevrijdingslaan richting Mariakerke, net voor de rode lichten, en de elektrowinkel Feys en schoenmaker Steve en Roland in de Phoenixstraat dateren vanuit onze tijd.”

Weekend

“Zaterdag was kuisdag. Vrouwen stonden met krulspelden in het haar en een netje erover hun ramen te lappen en de stoep te vegen.” Werner: “Vandaag komt Ivago twee keer per dag langs, vroeger hield iedereen z’n eigen *plankierke* (trottoir, nvdr) schoon. En als ’t buurtfeest was, dan deed iedereen extra z’n best: alles moest blinken. Het buurtfeest en de braderie, dat waren hoogdagen. Er kwamen harmonieën optreden, gekende internationale gezelschappen, in prachtige klederdracht. En ook de buurtbewoners kleedden zich daarvoor op.”

Denise: “We kwamen graag goed voor de dag. Zelfs na het kuisen op zaterdag kleedden we ons op. Gewoon om boodschappen te doen, naar de slager en de groentewinkel. En we liepen dan ook eens langs de etalages van de modewinkels. ’s Zondags gingen we naar de kerk, de Sint-Jan-Baptistekerk hier wat verderop, die nu te koop staat. Niet zozeer voor de dienst, maar vooral om onder de mensen te zijn. (*lacht*) Onze dochter heeft daar haar eerste communie gedaan. En op het Emilius Seghersplein was er markt. Dat plein stond elke zondag vol met bloemen.”